

ANTALOVICS PÉTER

keresni, beleveszni

azon a nyáron végérvényesen
a tenger mellé költöztünk,
ott talán könnyebb elviselni,
bár magunk sem értettük,
pontosan mit kellene,
csak ösztönünk susogott,
súlyt éreztünk a mellkasunkon,
hogyan az útra vagyunk ítélve,
a tudat belekapaszkodik fogódzóba,
talán ezt nevezik bizalomnak,
aztán sorban elengedi mindegyiket,
mert el kell engednie,
ha már túl erős a ragaszkodás,
a tenger mellett betakart minket
a bágyadt puhaság,
ahogyan ébresztette,
úgy tompította érzékszerveinket,
fehér karszthegek tövében
húzódott meg a falu,
ahol új életet kezdtünk,
a hegyoldalban házuk
falai is fehérek voltak,
mindenfelé gránit, bazalt, márvány és mészkő
bújt meg a zöldben,
rozsmaring, jázmin és levendula,
pálmák és ciprusok,
akácok és burjánhólyagok,

füge-, narancs- és olajfák alatt vezettek
a lassan emelkedő,
habarcstól mozaikos ösvény lépcsői,
a tenger felől áramló sós levegőben
lelassultak mozdulataink,
hajlamosak lettünk
belefeledkezni a tájba,
mint ezeréves szobrok,
mocccatlanul álltak a fák, a bokrok,
egy reggel
fehér pont tűnt fel a tengeren,
apró folt a láthatáron túlcsorduló,
végtelen kékben,
lassan kirajzolódott a messzi utas,
félmeztelen férfi evezett
egy deszkán állva,
biztosan keresett valamit,
vagy bele akart veszni a roppant víztükörbe,
talán maga sem sejtette,
a teraszról,
a hegyoldal csendjébe merülve figyeltük
a távolban tapinthatót,
hozzánk ért a part csobogása,
súlyt éreztünk a mellkasunkon,
s tudtuk,
azon a nyáron végérvényesen
a tenger mellé költöztünk.

érintés

az ár a partra sodorta a kidőlt fát,
talán nincs két ugyanolyan táj,
amelyben a rönkön ugyanúgy ülhetünk,
más a szél, a szín, az illat, a remegés,
az idő ismétелhetetlen halandósága,
mert két egyforma hullám sincs,
amint arcod a vízfodrokra szalad,
akkor értettem meg, mennyire
hiányozhat, aki melletted fekszik,
s ott lehet, aki a távolba tűnt.